

DELA BORISLAVA PEKIĆA U 14 KNJIGA

VREME ČUDA
HODOČAŠĆE ARSENIJA NJEGOVANA
USPENJE I PAD IKARA GUBELKIJANA / ODBRANA
I POSLEDNJI DANI
KAKO UPOKOJITI VAMPIRA
ZLATNO RUNO I–VII
GODINE KOJE SU POJELI SKAKAVCI I–III
BESNILO
1999.
ATLANTIDA
SENTIMENTALNA POVEST BRITANSKOG CARSTVA
NOVI JERUSALIM
GRADITELJI
KOREŠPODENCIJA (DRAME I)
U EDENU NA ISTOKU (DRAME II)

PEKIĆ

ZLATNO
RUNO
VII

FANTAZMAGORIJA

 Laguna

DELA BORISLAVA PEKIĆA U 14 KNJIGA
Knjiga 5 – tom VII

Copyright © 1986, Borislav Pekić
Copyright © 2013 ovog izdanja, LAGUNA

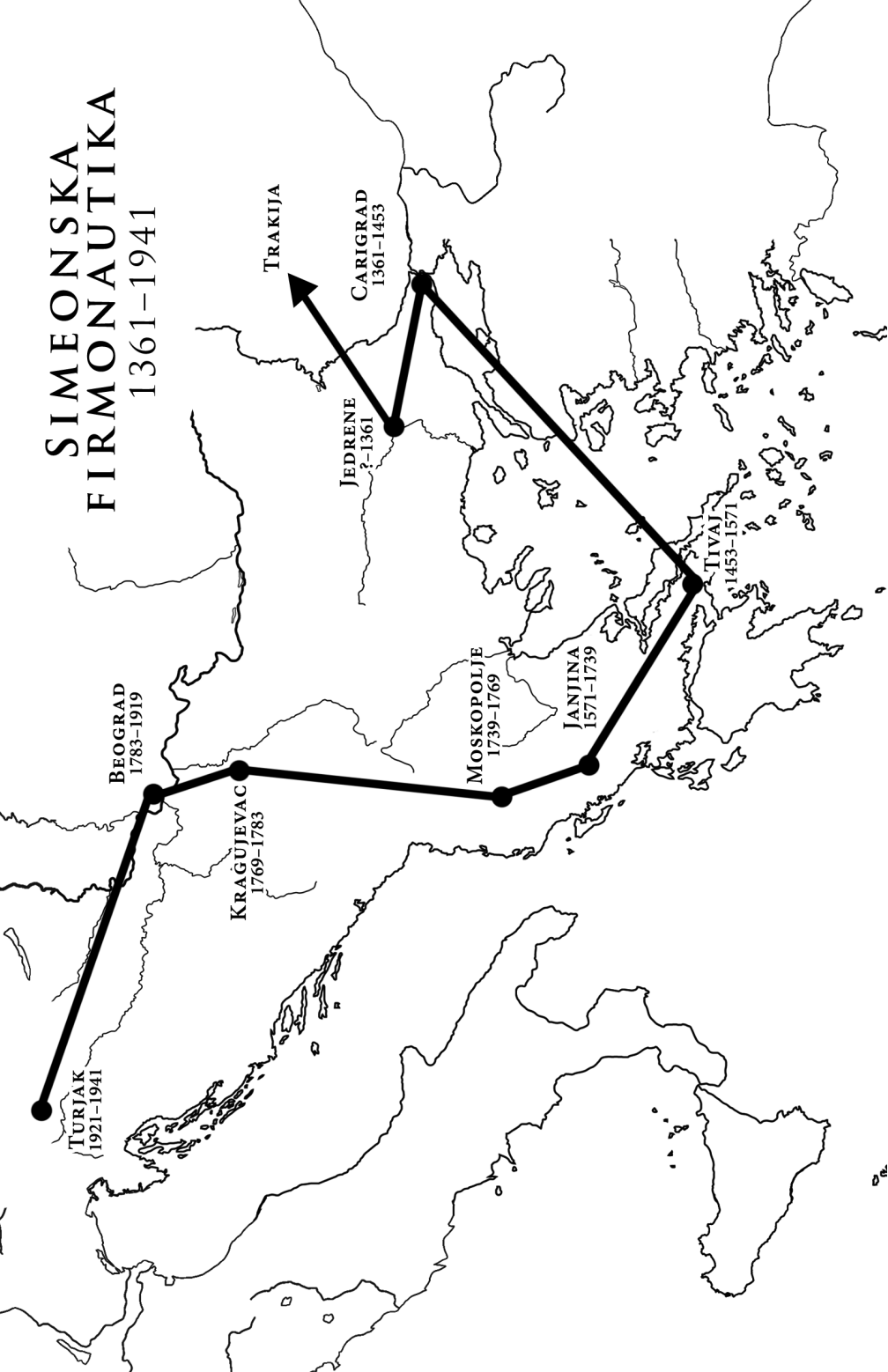
Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Majci

SIMEONSKA FIRMONAUTIKA 1361-1941

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἳ Πόντοι κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελίαο
χρύσειον μετὰ κῶας ἐύζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

„POKRENUT BOŽANSTVOM PESME,
ODLUČIH SE DA PROSLAVIM
USPOMENU NA DREVNE HEROJE GRKA,
KOJI SU NA DOBROJ LAĐI ARGO,
U POTRAZI ZA ZLATNIM RUNOM,
KROZ MOREUZE U CRNO MORE
I IZMEĐ KINEJSKIH STENA PLOVILI...”

(APOLONIJE ROĐANIN, ARGONAUTIKA)

TEFTER UTVARE PETE:
SALDA
KIR SIMEONA NJGOVANA
(KNJIGA PRVA)

*„Ko ima uho da čuje neka čuje šta govori
duh: koji pobijedi daću mu da jede od mane
sakrivene, i daću mu kamen bijel, i na
kamenu novo ime napisano, kojega niko ne
zna do onoga koji ga primi. I vidjeh
anđela jaka gdje propovijeda glasom
velikijem: ko je dostojan da otvori tefter
i razlomi pečate njegove? I ja plakah
mnogo što se niko ne nađe dostojan da
otvori i pročita tefter, niti da zagleda
u njega, i uzeh tefter iz ruke anđelove i
izjedoh ga; i bješe u ustima mojim kao
međ sladak, a kad ga izjedoh, bijaše grk
u trbuhu mojemu...”*

(OTKROVENJE JOVANOVO 2, 5, 10)

*„I gle, zatrese se zemlja vrlo; i sunce
posta crno kao vreća od kostrijeti, i
mjesec posta kao krv, i vidjeh anđela
gdje stoji na suncu i viče glasom
silnijem, govoreći svim pticama ispod
neba: dođite i sakupite se na veliku
večeru božiju. Da jedete mesa od careva,
i mesa od vojvoda, i mesa od junaka, i
mesa od konja i onih koji sjede na njima,
i mesa od sviju slobodnjaka i robova, od
malijeh i od velikijeh:
jer dođe veliki dan gnjeva, i ko može
ostati?...”*

(OTKROVENJE JOVANOVO 6, 19)

SALDO PRVI: ELEUSINA ILI POSVEĆENJE,
U KOJOJ NOEMIS, PELAZG IZ DIVLJEG RODA
KENTAURA, OD HERAKLA BEŽEĆI IZ ARKADIJE
U ATIKU, NA BUNARU KALIHORON, OD STARICE
JEDNE TUŽNU PRIČU SLUŠA, A ZATIM, OD NJE
HIEROM OBDAREN, U VATRU ODLAZI DA SUDBINU
SVOJU IZABERE.

*„Demetra štovana ja sam, blago i radost najveća
Ljudima smrtnima i besmrtnim Bozima svima.
Obrede ću svete zasnovati da, vršeći ih,
Mračno mi srce ublažite...
Srećan je smrtnik darovan obrede te da vidi,
A tajnu ko ne zna ili joj učesnik on nije,
Ni mrtav, dole u Hadu, podzemlju tome mračnom,
Jednaku sudbu neće uživati...”*
(HOMER, HIMNA DEMETRI)

*„Srećan je ko obrede videv,
Pod zemlju odlazi crnu;
Poznaće on života kraj
I božanski mu početak.”*
(PINDAR)

*„Raduj se, o Dušo!
Kroz plamen ti ćeš taj sveti Velike Majke saznat
Odakle ti ovde dođe, kuda odlaziš posle,
I šta putovanje tvoje u krugovima znači.”*
(ORFEJ)

*Jednom vrlo davno, pre Olimpijade,
Veoma davno kad se Vreme rodi,
Iz krila Zemlje, Majke sviju stvari,
U stoleća srećna radosti i nade,
U Eonu Zlatnom magije i čuda,
Kad moćni Bozi Arkadijom greše,
Ljudi i zveri u časnoj slobodi
Podvige činjahu, dela slavna, luda,
Öra li se zbije, sve moguće beše.
Palad Atinu Zevs zače iz glave,
Kobile Lune rađahu od vetra,
Pasulja naždrana, majka rodi dete,
A srećne matere gutajući mrave.
Na žaru vreloom vatre svoje svete
Sprži Tetida Ahileja sina
Što mrtav dopade iz trojanskog boja,
Bez sene i glasa i prežedan krvi,
Te junak ode, sa Olimp visina,
Bog međ ljudima, čovek Bogovima,
Da nebom i zemljom bude junak prvi.
Mnogi ljudi behu potomci Bogova,
Kopilad slavna začeta u noći,
Pa i Danaja rodi Persej sina
Zlatnim daždnom Zevsu od razbludnih snova.
Useljen u bika s opojem šafrana,*

Gromovnik sađe sav zlatan od znoja
I Europu divnu usred bela dana,
Ote da mu rodi zlotvora Minoja.
Vetrove čuvaše Odisej u vreći,
Morima u inat Itaci da priđe,
A Mida umre od gladi i moći
Da sve što dodirne u zlato pretvori.
Eginom življahu narodi od mrava,
Pelazge stvori levi očnjak zmije,
Herakle divlji, sav čemer i strava,
Volooke mlekom pokapa joj skute,
I nebom opisa sjajne Mlečne Pute.
Nesrećni Atlant rukom nosi sfere,
Krilati Pegaz otvara bunare,
U svakom drvetu po Drijada snije
I Nimfe čuvaju kladence prastare.
Od pupka konji, do pupka delije,
Kentavri divlji uzjahuju žene,
A dole u tmini i podzemlju Hada,
Nemušte i žedne i uklete sene
Setno gledaju kovitlac, suludi,
Znajući da Sudbu ima sve što živi,
Ona da je Gazda svake ljudske mene,
A Bogovi da su i svi ljudi krivi
Za zločin, evo, što se Grčkom zbio,
Sa koga dobu kraj dosuđen beše,
Te od tada niko srećan nije bio.
S nevoljom ovom druga beda dođe,
Umrla zemlja ne ožive više.
Jednoga jutra sve lišće otiđe,
Drugoga svitanja prestaše i kiše.
Zrnevlje se sledi i osta bez daha,

Što biljku goni da bubri i klija,
Od stida, tuge i mračnoga straha
I Helije zlatni prestade da sija,
A vihori silni pod stene se skriše.
Nebo se stegnu i na brda klonu,
A ona seda ugnuše se grdno,
Izlažući oku hladnu, belu, bonu
Jalovu krastu što na smrt miriše.
Talasi mora ostaše gde jesu,
I vode Grčke stadoše u mestu.
Helada je mrela sve tiše i tiše,
Od gladi i tuge, u strašnom svebolu
U grobu leda, smrznutu bez nade,
Gledahu Bozi kraj svoje Helade.
Jer, niko od tada ne rodi se više.
Ni čovek, ni zvere, ni cvetak u dolu.
Mrtvi ostaše tu gde su i mreli,
Gde život i smrt prvi put se sreli.
Na međama tajnim između dva sveta,
Gde živo ne živi, nit mrtvo umire,
Ko navek da je u santu sapeta,
Počinjuć priču, vide Grčku belu,
U prvoj Seobi, na začecu more,
Noemis gde dođe i tamo kud gre...

Gonjen čoporom izgladnelih vukova, junak ove legende, Noemis, Pelazg iz Arkadije i usvojenik domaćinstva pokojnog Kentaura Fola, odgajivača konja s ušća Erimanta u Alfej, izbi iz senovitog Severozapadnog tesnaca gore Parnon na golu, belu visoravan i ugleda ukočene, bele talase Eurota, a ukraj njih bele brežuljke drevnog Lakedemona. Iako Lakoniju nikad pohodio nije, ratnički grad, koji su i Spartom zvali, poznade po čuvenju. Dosetio se, po pričama putnika namernika, i njegovih šest svetih brežuljaka, nad kojima su krstarili strvinari.

Ali, belu, hladnu, mrtvu zemlju ne prepozna.

U rodnoj Arkadiji, odakle uteče od gneva Herakla, božanskog razbojnika iz Tirinta, zemlja je bila topla, tamna, živa. Topla kao devičanske usne, tamna kao tajna, živa kao plamen. Obavijena raznobojnom tkaninom cveća, trava, drveća, sred kojeg su prozračni izvori i vrele, bistre oči Zemlje, gledali u nebo Helijevim sunčanim zlatom iskovano, a potoci i reke na sve strane raznosili životodavnu krv i mleko Majke Demetre, Geje, Praroditeljke ili Velike Bele Boginje, kako je